

Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ (INTRASOFT INTERNATIONAL)

ΠΡΟΣΟΧΗ: Για την ΤΑΧΥΤΕΡΗ & καλύτερη ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ - ΕΠΙΚΟΛΛΗΣΗ ολόκληρου του κειμένου στο WORD (select all) και καλύτερη εκτύπωση συνιστάται η χρήση της κατωτέρω επιλογής Εκτύπωση\Αποθήκευση.

+ Μέγεθος Γραμμάτων - Εκτύπωση\Αποθήκευση

178/2013 ΑΠ (625600)

(ΕΦΑΔ 2013/655)

Δεδικασμένο. Έκταση αυτού στις ενστάσεις που προτάθηκαν, αλλά και σε εκείνες που δεν προτάθηκαν αν και μπορούσαν να προταθούν, εκτός από εκείνες που στηρίζονται σε αυτοτελές δικαίωμα που μπορεί να ασκηθεί με κύρια αγωγή. Από το δεδικασμένο δεν καλύπτεται μόνο η αρνητική μορφή του δικαιώματος υπό τη μορφή ενστάσεων, αλλά και το ίδιο το δικαίωμα στο οποίο στηρίζεται η ένσταση ώστε ούτε το δικαίωμα αυτό να μπορεί να ασκηθεί με αγωγή. Κριτήριο για τη διαπίστωση του χαρακτήρα της ένστασης που δεν προτάθηκε, αν αυτή καλύπτεται από το δεδικασμένο είναι το αν επί παραδοχής της, θα οδηγούσε σε κατάλυση ή περιορισμό του δεδικασμένου, οπότε στη θετική εκδοχή το δικαίωμα στο οποίο στηρίζεται η ένσταση αντιβαίνει προς το δεδικασμένο, με αποτέλεσμα η ένσταση να καλύπτεται από αυτό. Δεδικασμένο από την εκδοθείσα τελεσίδικη απόφαση στη διαφορά των διαδίκων από τη μεταξύ τους κατάρτιση διαδοχικών συμβάσεων πώλησης και έργου. Το ουσιαστικό δεδικασμένο ως προς την έννομη σχέση που τέθηκε με την αγωγή υπό δικαστική κρίση κάλυπτε και τη μη προταθείσα γνήσια ένσταση πλαστότητας των εγγράφων που είχαν προσκομισθεί ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου. Το δικαστήριο απορρίπτει την αναίρεση της υπ' αριθμ. 6921/2007 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

Αριθμός 178/2013

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Γ` Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Βασίλειο Φούκα, Προεδρεύοντα Αρεοπαγίτη (λόγω μη υπάρξεως Αντιπροέδρου στο Τμήμα), Δημήτριο Μαζαράκη, Νικόλαο Μπιχάκη, Ερωτόκριτο Καλούδη και Ελένη Διονυσοπούλου, Αρεοπαγίτες.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 19 Σεπτεμβρίου 2012, με την παρουσία και της γραμματέως Αγγελικής Ανυφαντή, για να δικάσει την εξής υπόθεση μεταξύ:

Του αναιρεσιόντος: Ν. Ρ. του Χ., κατοίκου ..., που παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Φώτιο Μήτση.

Των αναιρεσιβλήτων: 1) Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία ".....", και έδρα την ..., νόμιμα εκπροσωπούμενης και 2) Φ. Φ. του Α.-Χ.-Ι., κατοίκου ..., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Βασίλειο Κούση, με δήλωση του άρθρου 242 παρ.2 Κ.Πολ.Δ.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 23/6/2003 αγωγή του ήδη αναιρεσιόντος, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείου Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 6855/2005 του ίδιου Δικαστηρίου και 6921/2007 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσιών με την από 14/5/2008 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Ελένη Διονυσοπούλου ανέγνωσε την από 10/11/2009 έκθεση του ήδη αποχωρήσαντος από την Υπηρεσία Αρεοπαγίτη Λεωνίδα Ζερβομπεάκου, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της από 14/5/2008 αιτήσεως αναίρεσεως της 6921/2007 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

Ο πληρεξούσιος του αναιρεσιόντος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης και την καταδίκη των αντιδίκων του στη δικαστική δαπάνη του.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 559 αρ.8 περ.β ΚΠολΔ, ιδρύεται λόγος αναίρεσης και αν το δικαστήριο παρά το νόμο δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Ως "πράγματα" νοούνται οι αυτοτελείς ισχυρισμοί που τείνουν στη θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση του ασκούμενου με την αγωγή, ένσταση ή αντένσταση ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος. Δεν αποτελούν πράγματα και άρα δεν ιδρύεται ο παραπάνω λόγος αναίρεσης αν δε ληφθούν υπόψη οι

ισχυρισμοί που αποτελούν απλή ή αιτιολογημένη άρνηση της αγωγής, ενστάσεως, καθώς και οι ισχυρισμοί, που συνιστούν επιχειρήματα, πραγματικά ή νομικά ή συμπεράσματα των διαδικών ή του δικαστηρίου, από την εκτίμηση των αποδείξεων ή από το νόμο. Δεν ιδρύεται ο λόγος αυτός της αναίρεσης αν το δικαστήριο που δίκασε, έλαβε υπόψη τον ισχυρισμό που προτάθηκε και τον απέρριψε για οποιονδήποτε λόγο, τυπικό ή ουσιαστικό (Ολ.ΑΠ 25/2003, Ολ.ΑΠ 2/2001, ΑΠ 17/2012 ΑΠ 3/2011, ΑΠ 715/2010). Περαιτέρω κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ.9 περ.γ` ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται μόνον αν το δικαστήριο άφησε αίτηση αδικαστη. Ως αίτηση κατά την έννοια της διάταξης αυτής, θεωρείται η αίτηση που αποτελεί ιδιαίτερο κεφάλαιο της δίκης και προκαλεί εκκρεμοδικία, τέτοια δε αίτηση είναι ιδίως η της αγωγής, της ανταγωγής, της κύριας παρέμβασης, της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης, κάθε ενδίκου μέσου, της ανακοπής, της τριτανακοπής, όχι όμως και εκείνη της ένστασης, της αντένστασης και γενικά κάθε απόφασης σε κάθε άλλου είδους "πράγματα" υπό την έννοια του άρθρου 559 αρ.8 ΚΠολΔ, αφετέρου δε και κάθε μη αυτοτελής αίτηση των διαδικών στη διαδρομή του δικαστικού αγώνα, εφόσον προκαλεί την ενέργεια του δικαστηρίου και έτσι συντελεί στην εξέλιξη της διαδικασίας για το σκοπό έκδοσης οριστικής απόφασης και εφόσον αποτελεί ιδιαίτερο κεφάλαιο της δίκης. (ΑΠ 483/2012, ΑΠ 566/2012, ΑΠ 1346/2011).

Στην προκειμένη περίπτωση ο ήδη αναιρεσείων με την από 23-6-2003 αγωγή, που άσκησε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών κατά των ήδη αναιρεσιβλήτων, ζήτησε να αναγνωρισθεί 1) ότι τα αναφερόμενα σ' αυτήν είκοσι οκτώ έγγραφα μεταξύ των οποίων και η με αριθμό 0787/10- 10-1996 απόδειξη είσπραξης ποσού 2.000.000 δρχ. είναι πλαστά και ως εκ τούτου άκυρα και 2)ότι είναι άκυρες οι απορρέουσες από τα έγγραφα αυτά ενοχές. Επί της αγωγής εκδόθηκε η 6855/2005 απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, με την οποία απορρίφθηκε αυτή στο σύνολό της ως απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου.

Μετά την άσκηση κατά της παραπάνω αποφάσεως έφεσης από τον ενάγοντα και ήδη αναιρεσείοντα εκδόθηκε η 6921/2007 προσβαλλομένη απόφαση του Εφετείου Αθηνών, που απέρριψε ως κατ' ουσίαν αβάσιμη την έφεση, επικυρώνοντας την πρωτόδικη απόφαση. Με τους πρώτο και τέταρτο λόγους της αναίρεσης αποδίδονται στην προσβαλλομένη απόφαση οι πλημμέλειες από τους αριθμούς 8 και 9 του άρθρου 559 ΚΠολΔ ότι 1)το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη τα επί μέρους αγωγικά αιτήματα περί αναγνώρισεως της πλαστότητας της προαναφερόμενης απόδειξης πληρωμής και της ακυρότητας των συμβάσεων που απορρέουν από τα παραπάνω είκοσι επτά πλαστά έγγραφα και 2)ότι το Εφετείο άφησε αδικαστα τα αιτήματα αυτά της αγωγής.

Οι λόγοι αυτοί είναι αβάσιμοι διότι με την προσβαλλομένη απόφαση απορρίφθηκε στο σύνολό της η αγωγή και συνεπώς το Εφετείο έλαβε υπόψη τα αγωγικά αιτήματα, τα οποία δίκασε και απέρριψε. Περαιτέρω με τους δεύτερο και τρίτο λόγους της αναίρεσης αποδίδεται στην προσβαλλομένη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ ότι το Εφετείο παρέλειψε να εφαρμόσει τις διατάξεις των άρθρων 544 αρ.6, 460 και 461 ΚΠολΔ, τις οποίες επικαλέσθηκε ο αναιρεσείων ως εκκαλών στο Εφετείο με αυτοτελείς λόγους έφεσης. Οι λόγοι αυτοί είναι απαράδεκτοι, καθόσον οι παραπάνω πλημμέλειες δεν συνιστούν πράγματα από την προεκτεθείσα έννοια του άρθρου 559 αρ.8 ΚΠολΔ.

Επειδή κατά το άρθρο 559 αρ.16 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται και αν το δικαστήριο κατά παράβαση του νόμου δέχθηκε ότι υπάρχει δεδικασμένο. Αν η κρίση περί δεδικασμένου στηρίζεται επί διαδικαστικών εγγράφων προς εξακρίβωση της βασιμότητας ή μη του λόγου ελέγχεται και η εκτίμηση του περιεχομένου τους. Ο Αρειος Πάγος επισκοπεί και την απόφαση από την οποία απορρέει το δεδικασμένο και ελέγχει με βάση αυτή τη σχετική παραδοχή του δικαστηρίου (Ολ.ΑΠ 15/1998). Περαιτέρω από τις διατάξεις των άρθρων 321, 322 και 324 ΚΠολΔ προκύπτει ότι το δικαίωμα που έχει κριθεί ήδη με τελεσίδικη απόφαση δεν επιτρέπεται να εξετασθεί εκ νέου σε άλλη δίκη μεταξύ των αυτών διαδικών είτε ως κύριο αντικείμενο είτε ως προϋπόθεση άλλου δικαίωματος. Εξάλλου κατά το άρθρο 330 ΚΠολΔ το δεδικασμένο εκτείνεται στις ενστάσεις που προτάθηκαν, καθώς και σε εκείνες που μπορούσαν να προταθούν και δεν προτάθηκαν. Από τις ενστάσεις που δεν προτάθηκαν εξαιρούνται εκείνες που στηρίζονται σε αυτοτελές δικαίωμα που μπορεί να ασκηθεί και με κύρια αγωγή. Στην τελευταία αυτή περίπτωση υπάγονται οι καλούμενες γνήσιες ενστάσεις. Από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων προκύπτει ότι καταλαμβάνονται από το ουσιαστικό δεδικασμένο όλες οι ενστάσεις, άσχετα από τη νομική τους θεμελίωση, οι οποίες είτε προτάθηκαν, είτε υπό τις προϋποθέσεις που θέτει το εδάφιο 2 του άρθρου 330 ΚΠολΔ δεν προτάθηκαν αν και μπορούσαν να προταθούν. Επομένως το δεδικασμένο εκτείνεται επί των παραπάνω ενστάσεων, που χρησιμεύουν προς απόκρουση του δικαιώματος που ασκείται με την αγωγή ως διακλυτικές ή καταργητικές αυτού, άσχετα με το αν το δικαίωμα επί του οποίου στηρίζονται οι ενστάσεις αυτές μπορούσε να ασκηθεί και με αγωγή. Η κάλυψη όμως από το δεδικασμένο δεν περιορίζεται μόνο στην αρνητική μορφή του δικαιώματος υπό μορφή ενστάσεων, αλλά επεκτείνεται και στη θετική του μορφή.

Συνεπώς καλύπτεται και το ίδιο το δικαίωμα, στο οποίο στηρίζεται η ένσταση, με αποτέλεσμα ούτε το δικαίωμα αυτό να μπορεί να ασκηθεί με αγωγή. Αντίθετα δεν καλύπτεται από το δεδικασμένο μια ένσταση που δεν προτάθηκε και το δικαίωμα που στηρίζεται σ' αυτήν, εφόσον η ένσταση αυτή δεν είναι ασυμβίβαστη προς την απαγγελθείσα με την τελεσίδικη δικαστική απόφαση έννομη συνέπεια και προς το δεδικασμένο που πηγάζει από αυτήν δηλαδή όταν στηρίζεται σε αυτοτελές δικαίωμα που μπορεί να αποτελέσει, την ιστορική βάση ιδιαίτερης, αυτοτελούς αγωγής, διαφορετικής από εκείνη που κρίθηκε

τελεσίδικα. Έτσι προκειμένου να διαπιστωθεί αν κάποια από τις ενστάσεις αυτές, που δεν προτάθηκε, καλύπτεται από το δεδουλευμένο, θα πρέπει να ερευνηθεί αν σε περίπτωση παραδοχής, της θα οδηγούσε σε κατάλυση ή περιορισμό του δεδουλευμένου, οπότε υπό τη θετική εκδοχή, το δικαίωμα στο οποίο στηρίζεται η ένσταση, αντιφάσκει προς το δεδουλευμένο και άρα η ένσταση καλύπτεται (ΑΠ 525/1996, ΑΠ 1570/2003, ΑΠ 76/2006).

Στην προκειμένη περίπτωση ο αναιρεσείων με την από 23-6-2003 αγωγή του επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλομένη απόφαση ισχυρίστηκε τα εξής: ότι η ήδη αναιρεσίβλητη είχε ασκήσει την από 8-11-1996 αγωγή, που έστρεφε εναντίον του, ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία ζήτησε να της καταβάλει το ποσόν των 2.117.000 δρχ., ως υπόλοιπο τιμήματος από την πώληση αυτοκινήτων και αμοιβής της από εργασίες επισκευής αυτοκινήτων, στην οποία (αγωγή) ενσωμάτωσε και είκοσι επτά έγγραφα, παραστατικά των αντίστοιχων πωλήσεων και παροχής υπηρεσιών. Ότι τα έγγραφα αυτά, καθώς και μια απόδειξη πληρωμής ποσού 2.000.000 δρχ., με την οποία φέρεται ότι κατέβαλε στην αναιρεσίβλητη το ποσόν αυτό είναι πλαστά και συνεπώς άκυρα. Ζήτησε δε να αναγνωρισθεί ότι είναι πλαστά και ότι είναι άκυρες και οι ενοχές που απορρέουν από τα έγγραφα αυτά. Από την προσκομιζόμενη 1249/1998 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε κατ' αντιμωλία των διαδίκων, προκύπτει ότι η παραπάνω από 8-11-1996 αγωγή της αναιρεσίβλητης κατά του αναιρεσείοντος έγινε κατ' ουσίαν δεκτή. Ειδικότερα δέχθηκε το δικαστήριο ότι με βάση διαδοχικές πωλήσεις που καταρτίστηκαν μεταξύ των διαδίκων, κατά το χρονικό διάστημα από 5-4-1996 μέχρι 1-10-1996, η αναιρεσίβλητη πώλησε και παρέδωσε στον αναιρεσείοντα, ο οποίος συμβλήθηκε στις συμβάσεις πωλήσεως ως αγοραστής, ανταλλακτικά αυτοκινήτων και ότι για τις πωλήσεις αυτές εκδόθηκαν τα 549 - 551, 553 - 556/19-7-1996, 1501 - 1508, 1546/26-8-1996, 1552/27-8-1996, 1813/5-9-1996 και 2379/1-10-1996 τιμολόγια, αξίας 2.501.389 δρχ. Ότι η αναιρεσίβλητη εκτέλεσε διάφορες επισκευαστικές εργασίες στα πλαίσια συμβάσεων έργου, που καταρτίστηκαν μεταξύ των διαδίκων, στις οποίες συμβλήθηκε ως εργοδότης ο αναιρεσείων, για τις οποίες εκδόθηκαν οι 35, 36/5-4-1996, 552/19-7-1996, 1509, 1547/26-8-1996, 1553/27-8-1996, 1814/5-9-1996, και 2380/1-10-1996 αποδείξεις παροχής υπηρεσιών αξίας 1.616.411 δρχ. Ότι ο αναιρεσείων έναντι της συνολικής οφειλής του κατέβαλε το ποσόν των 2.000.000 δρχ., για την καταβολή δε αυτή εκδόθηκε η 787/10-10-1996 απόδειξη αυτής και οφείλει το υπόλοιπο ποσού 2.117.800 δρχ., το οποίο και υποχρεώθηκε ο τελευταίος να καταβάλει. Η ίδια απόφαση κατέστη τελεσίδικη μετά την απόρριψη της έφεσης, που άσκησε κατ' αυτής ο αναιρεσείων με την 1629/1999 απόφαση του Εφετείου Αθηνών. Από την απόφαση αυτή προκύπτει ουσιαστικό δεδουλευμένο ως προς την έννομη σχέση που τέθηκε με την αγωγή υπό δικαστική κρίση δηλαδή ότι καταρτίστηκαν μεταξύ των διαδίκων συμβάσεις πώλησης και έργου, κατά το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα, στις οποίες ο αναιρεσείων συμβλήθηκε ως αγοραστής και εργοδότης αντίστοιχα, ότι κατέβαλε στην αντισυμβαλλόμενη - αναιρεσίβλητη το ποσόν των 2.000.000 δρχ. έναντι των σχετικών υποχρεώσεών του και οφείλει υπόλοιπο ποσού 2.117.800 δρχ. Το δεδουλευμένο που απορρέει από την ίδια τελεσίδικη απόφαση, καλύπτει και τη μη προταθείσα γνήσια (αφού στηρίζεται σε αυτοτελές δικαίωμα που μπορεί να ασκηθεί και με κύρια αγωγή), ένσταση πλαστότητας των προαναφερομένων εγγράφων, που είχαν προσκομισθεί στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, ενώ μπορούσε ο αναιρεσείων και τότε εναγόμενος, που έλαβε γνώση αυτών, να την προβάλλει.

Καθόσον σε περίπτωση παραδοχής της ένδικης αγωγής, επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλομένη απόφαση, με την οποία ασκείται η σχετική αξίωση για την αναγνώριση της πλαστότητας των παραπάνω εγγράφων και της ακυρότητας των ενοχών που απορρέουν από τα έγγραφα αυτά είναι προφανές ότι η παραδοχή της θα επέφερε κατ' ανάγκη ανατροπή ή περιορισμό της έννομης συνέπειας που έχει τελεσίδικα αναγνωρισθεί, αφού θα οδηγούσε στην ακύρωση των παραπάνω συμβάσεων, το κύρος των οποίων αποτελούσε προδικαστικό ζήτημα στην πρώτη δίκη και συνεπώς έχει αναγνωρισθεί με δύναμη δεδουλευμένου, δηλαδή θα οδηγούσε σε κατάσταση ασυμβίβαστη και αντιφατική, με εκείνη που απαγγέλθηκε με την παραπάνω τελεσίδικη απόφαση και έχει ισχύ δεδουλευμένου. Επομένως με το να δεχθεί το Εφετείο με την προσβαλλομένη απόφαση ότι η ένσταση πλαστότητας των προαναφερομένων εγγράφων καλύφθηκε από το δεδουλευμένο, που απορρέει από την τελεσίδικη 1249/1998 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που εμποδίζει την άσκηση της νέας αγωγής με αίτημα την αναγνώριση της πλαστότητας των εγγράφων αυτών και ακολούθως απέρριψε ως απαράδεκτη, λόγω δεδουλευμένου, την αγωγή, δεν υπέπεσε στην πλημμέλεια του άρθρου 559 αρ.16 ΚΠολΔ και όσα αντίθετα υποστηρίζονται με τον πέμπτο λόγο της αναιρέσης ότι δηλαδή η ένσταση αυτή δεν καλύφθηκε από το δεδουλευμένο της παραπάνω απόφασης είναι αβάσιμα. Κατ' ακολουθίαν τούτων πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσης. Ο αναιρεσείων, ως ηττώμενος διάδικος, πρέπει να καταδικασθεί στη δικαστική δαπάνη της αναιρεσίβλητης (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 14-5-2008 αίτηση του Ν. Ρ. κατά της 6921/2007 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στη δικαστική δαπάνη της αναιρεσίβλητης, την οποία ορίζει στο ποσόν των δύο χιλιάδων επτακοσίων (2.700) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 22 Ιανουαρίου 2013.

Και

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 6 Φεβρουαρίου 2013.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

P.K.